

Alcarràs

Regie: Carla Simón | Met: Jordi Pujol Dolcet, Anna Otín, Xènia Roset | I, ESP, 2022 | Catalaans gesproken, NL/FR ondertiteld | duur: 1u59

Zolang ze zich kunnen herinneren, plukt de boerenfamilie Solé elke zomer perziken in hun boomgaard in Alcarràs, een klein dorp in de Spaanse regio Catalonië. Maar de oogst van dit jaar zou wel eens de laatste kunnen zijn, want ze moeten plaatsmaken voor lucratieve zonnepanelen. De nieuwe plannen voor het land veroorzaken een breuk in deze grote, hechte familie. Voor het eerst gaan ze een onzekere toekomst tegemoet en dreigen ze meer te verliezen dan alleen hun boomgaard.

In 2017 won Catalaanse regisseur Carla Simón in Berlijn de Prijs voor Beste Debuut met de prachtige, delicate film *Summer 1993*. Ze werd gelauwerd als een naam om in het oog te houden en met *Alcarràs* lost ze die verwachting meer dan in: met dit authentieke, bitterzoete groepsportret won ze in Berlijn mer dan terecht de Gouden Beer. Simón, zelf telg uit een Catalaanse boerenfamilie, brengt treffend in beeld hoe economische overwegingen jarenlange tradities en de hechte verwevenheid van een familie met hun geboorteland, genadeloos overhoop gooien. De meeste rollen van dit teder portret worden vertolkt door niet-professionele acteurs die je in al hun authenticiteit meenemen naar een grote boerenfamilie die je niet meer zal vergeten.

Good luck to you, Leo Grande
di 7.03.23 – 20u30

La Ligne
di 14.03.23 – 20u30

L'immensità
di 21.03.23 – 20u30

White Balls on White Walls
ma 27.03.23 – 20u30

The Chapel
di 28.03.23 – 20u30

Stap maar op mijn bezemsteel (5+)
di 4.04.23 – 15u

Guillermo del Toro's Pinocchio (9+)
di 4.04.23 – 17u

No Bears
di 4.04.23 – 20u30

Aftersun
di 11.04.23 – 20u30

Radio Metronom
di 18.04.23 – 20u30

Marieke, addicted to love
ma 24.04.23 – 20u30

Godland
di 25.04.23 – 20u30

Aller/Retour
di 2.05.23 – 20u30

The Banshees of Inisherin
di 9.05.23 – 20u30

The Whale
di 16.05.23 – 20u30

The Fabelmans
di 23.05.23 – 20u30

Tár
di 30.05.23 – 20u30

Met *Alcarràs*, een tedere ode aan het plattelandsleven, won Carla Simón de Gouden Beer in Berlijn. ‘Op de prijzen van perziken zal de film geen effect hebben.’

Carla Simón (36) situeert haar films dicht bij zichzelf. Met *Summer 1993* ging de Spaanse cineaste in 2017 terug naar haar kindertijd zonder ouders. In *Alcarràs* voert ze nu een hechte clan op die leeft van wat hun perzikbomen in landelijk Catalonië voortbrengen – net zoals haar familie dat doet. Wanneer ze die gronden dreigen te verliezen, leidt dat tot verdeeldheid.

‘Mijn ooms erfden de boomgaarden van mijn grootvader. Pas toen hij overleden was, ging ik me afvragen hoe zo’n verlies ons zou treffen’, zegt Simón via Zoom. ‘De plot is dus fictief. Dat belet me niet om via deze personages het verhaal van mijn familie te vertellen. Op die manier wordt filmmaken voor mij een daad van liefde.’

‘Het gaat dus opnieuw over iets persoonlijks, maar dat hoeft niet per se zo te zijn. Er komt een moment waarop ik uitverteld zal zijn over wat mij is overkomen. Je werkt natuurlijk jaren aan zo’n project. Dan wil je dat het over iets gaat waarmee je affiniteit hebt. Met elke film wil ik groeien, niet alleen als maker, maar ook als mens.’

‘Drie generaties onder een dak die samen ergens voor gaan, daar schuilt iets heel moois in.’ Maar globalisering en de macht van grote spelers strooien roet in de broodwinning. ‘Een manier van leven gaat zo verloren.’ Niet dat *Alcarràs* een uitgesproken politieke film wil zijn. ‘Een intiem familieportret kan evengoed die lading hebben.’

9.000 kandidaten

Liever dan professionele acteurs wilde Simón mensen uit die regio op haar set. Niet alleen omdat het dialect moest kloppen. ‘Je ziet het aan iemands handen en huid wanneer die dagelijks op het land staat, aan de hele lichaamstaal.’ Voor de tiener- en kinderrollen stond al lang vast dat ze met niet-professionele acteurs zou werken. ‘De enige die dat wel is, is mijn zus, die ook nauw betrokken was bij de casting.’

De filmmaakster zag negenduizend kandidaten. Aan acht weken op de set gingen vier maanden van repeteren vooraf. ‘Draaien was een voortdurend gevecht om vast te houden aan het scenario. Zeker met kinderen is dat niet evident.’ Voor improvisatie was er in die fase geen ruimte, het draaide soms zelfs heel erg uit op maakwerk. ‘Met mijn stem begeleidde ik hen door een scène. Zo maakte ik dat ze zeiden wat in het scenario stond. Achteraf knipten we mij er weer uit.’

Dat Simón het een groot compliment vindt wanneer haar films geprezen worden voor hun naturalisme, ga je er des te beter door begrijpen. ‘Ik hou ervan wanneer je als kijker het gevoel hebt dat de dingen gewoon gebeurden voor de camera.’

Hoopvol blijven

Haar debuut bleef zes jaar geleden niet onopgemerkt en voor *Alcarràs* kreeg ze vorig jaar in Berlijn de Gouden Beer. ‘Het mooie aan zo’n prijs is dat die je de kans geeft om te blijven doen wat je doet. Ik had voor deze film niet die vrijheid en ruimte gehad zonder de erkenning voor *Summer 1993*.’

‘Je moet niet willen dat je film iets concreets verandert, dat is naïef’, zegt Simón nog. ‘Op de prijzen van perziken zal *Alcarràs* geen effect hebben.’ Een wereld die zo bikkelt met klimaatdoelstellingen heeft er nochtans zeker een boodschap aan. ‘Hoopvol blijven is niet altijd makkelijk. Maar als ik mensen al een beetje aan het denken zet over waar het fruit dat ze kopen vandaan komt, ben ik al blij.’

Meer (interviews) lezen op de website:

<https://www.ccstrombeek.be/film/alcarras>

